



บทที่ 1

สาวน้อยกับยมทูต

วันนี้วันที่แปดเดือนแปด ตรงกับวันพ้อพอดี

โหยวเซาจึงมองดูปฏิทินบนผนังอย่างเหม่อลอย นับจากวันที่พ้อของเธอถูกจับกุมในข้อหารับสินบนจนถึงวันนี้ก็ครบสิบเอ็ดวันพอดี

สำหรับโหยวเซาจึงนั้นช่วงสิบเอ็ดวันที่ผ่านมาดูยาวนานราวกับหนึ่งปีก็ไม่ปาน แต่ในขณะที่เดียวกันก็สั้นราวกับกะพริบตาเท่านั้น แต่หากจะให้โหยวเซาจึงนึกว่าตลอดช่วงสิบเอ็ดวันที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้นบ้าง ในสมองของเธอก็คงมีเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น เด็กสาววงกลมวันทั้งสิบเอ็ดวันบนปฏิทินแขวนเก่าๆ เอาไว้พลงใช้นี้วิตเอาฝุ่นที่เกาะติดอยู่บนปฏิทินออก ฝุ่นละอองพวกนั้นปลิวตกลงไปที่ตาของจงเสวียชุยพอดี

จงเสวียชุยในตอนนั้นไม่อาจปิดฝุ่นออกจากตาของตัวเองได้ ทำได้เพียงพยายามกะพริบดวงตาอันใหญ่โตของตัวเองพร้อมตะโกนออกมาว่า "ทำอะไรของเจ้าก้น! ระวังหน่อยสิ! ข้าอยู่ข้างล่างนี่มองไม่เห็นหรือไง!"

"หน้าตาแบบนี้ต่อให้แก้มึงทำเป็นไม่เห็นยังยากเลย เห็นแล้วไม่ฝันร้ายก็นับว่าบุญโขแล้ว" โหยวเซาจึงพูดจาเนิบๆ ขณะเดียวกันก็ตั้งใจเคาะให้ฝุ่นตกลงมาเพิ่มอีก จงเสวียชุยโมโหหนัก แต่ก็ทำได้เพียงส่งเสียงฮึดฮัดเท่านั้น

8 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

อันที่จริงถึงแม้โหยวเขาจึงจะพูดจากัวร์่าวไปสักนิด แต่ก็เชื่อว่าไม่มีเหตุผลอะไรมาก เพราะตัวจงเสวียชุยนั้นหน้าตาไม่เพียงอัปลักษณ์ ผมบนหัวยังกระเซอะกระเซิงเหมือนรังนก อีกทั้งยังคาดผ้าโพกหัวที่สกรปรกราวกับผ้าขี้ริ้ว ส่วนใบหน้าก็ดำราวกับก้นกระทะ แวตาดุดันเล็กข้างใหญ่ข้างแถมแก้มสองข้างยังเต็มไปด้วยหนวดเครารกรุงรังอีกต่างหาก ด้วยรูปร่างหน้าตาชวนให้ชาวบ้านช็อกตายแบบนี้ จะให้แกลิ่งทำเป็นมองไม่เห็นก็คงเป็นไปได้ยาก แต่ที่แปลกกว่านั้นก็คือที่ที่จงเสวียชุยอยู่ ณ ตอนนี้เป็นหน้าต่างทางทิศใต้ของห้อง และเนื่องจากห้องนี้ไม่มีคนอยู่อาศัยมานาน บนผนังจึงเต็มไปด้วยหยากไยเกาะเต็มไปหมด ส่วนปฏิทินที่แขวนอยู่บนผนังก็เป็นปฏิทินเก่าเมื่อสามปีที่แล้ว บนผนังที่อยู่ด้านหลังปฏิทินเก่าๆ ซิตๆ นั้นก็มีอะไรต่างๆ โผล่ออกมา หากไม่สังเกตให้ดีคงไม่รู้ว่าเป็นหน้าคน

จงเสวียชุยในตอนนี้มีเพียงส่วนหน้าผากลงมาจนถึงคางและใบหูทั้งสองข้างเท่านั้นที่โผล่พ้นผนังออกมา จนดูคล้ายกับว่าจงเสวียชุยยื่นหน้าผ่านเข้ามาในรูที่ตั้งใจเจาะไว้ให้มีขนาดพอดีกับหน้าของเขา แต่หากมองจากด้านนอกกลับไม่เห็นส่วนอื่นๆ ของจงเสวียชุย จงเสวียชุยเล่าให้ฟังว่าช่วงที่เขาเดินทางจากยมโลกมายังโลกมนุษย์นั้น เขาถูกหนีบติดอยู่ระหว่างกลางทำให้ส่วนหัวครึ่งหนึ่งโผล่มาที่โลกมนุษย์ ส่วนลำตัวที่เหลือยังแช่อยู่ในสระตู้ฉือ* ของยมโลก

ด้วยหน้าตาแบบนี้ แถมยังใช้ชีวิตประหลาดๆ โผล่มาในบ้านคนอื่นแล้วจะให้ไม่แตกตื่นยังไงไหว โหยวเขาจึงถึงขนาดคิดไปว่าคืนนี้จะไม่ปิดประตูหน้าต่างนอน กะจะลองดูซิว่าหากมีขโมยปีนเข้ามาโดยไม่ดูตาม้าตาเรือจะช็อกตายกับภาพที่เห็นนี้หรือเปล่า

ส่วนจงเสวียชุยก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าโหยวเขาจึงกำลังคิดอะไรอยู่ เพราะสายตาของเขาในตอนนั้นจับจ้องไปยังอาหารเย็นที่เด็กสาวตั้งไว้บนโต๊ะ เขาคิดแต่เพียงว่าจะพูดยังไงให้เธอยอมแบ่งอาหารให้เขาบ้างเท่านั้นเอง

โหยวเขาจึงตั้งใจเอาไม้ชนไก่อัดฝุ่นไปรอบๆ จนฝุ่นในห้องที่ปกติมีเยอะ

* สระน้ำในยมโลกที่เชื่อมโลกมนุษย์ ยมโลก และสวรรค์เข้าด้วยกัน

อยู่แล้วฟุ้งกระจายไปหมด แถมบางที่ยังเอาไม้ชนไม้ไปปิดหน้าต่างของจงเสวียซุ่ย อีกต่างหาก เล่นเอาเขาจามไม่หยุด ส่วนจงเสวียซุ่ยเองก็รู้อยู่แก่ใจว่าเด็กสาว เจตนาแกล้งเขา แต่ในเวลาที่ไม่ว่าจะพูดจาให้ดูน่ากลัวน่าเกรงขามแค่ไหน ก็ดูจะไร้ค่า จงเสวียซุ่ยจึงทำได้เพียงถอนหายใจเท่านั้น

"เฮ้อ! ที่แท้คิดจะช่วยผู้คนบนโลกนี้ช่างยากยิ่งนัก สวรรค์ได้มอบหมาย ภารกิจอันใหญ่หลวงเพื่อทดสอบเจ้าจริงๆ จงเสวียซุ่ยเอ๋ยจงเสวียซุ่ย เจ้าจง จำหน้าที่ของตัวเองไว้ให้ดี อย่าคิดล้มเลิกเพียงเพราะถูกกลั่นแกล้งด้วยเรื่อง แค่นี้ ไม่ว่าจะโชคร้ายขนาดไหนหรือเจอคนแล้งน้ำใจยังไงก็อย่าไปสน เจ้า ต้องสู้ต่อไปจนถึงที่สุด"

"พอแล้วๆ วันๆ นายเอาแต่พูดแบบนี้เป็นร้อยสองร้อยรอบ ฉันฟังจน หูเปื่อยหมดแล้ว" โหวยเขาจึงโยนไม้ชนไม้ทิ้งก่อนจะนั่งลงอย่างเหนื่อยหน่าย

โหวยเขาจึงเองก็ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วจงเสวียซุ่ยมาปรากฏตัวอยู่ในห้อง นี้ตั้งแต่เมื่อไร

เป็นเพราะคดีของพ่อ ทำให้ทรัพย์สินต่างๆ ถูกยึดไปจนหมด ส่วน ห้องในอพาร์ทเมนต์ที่มีชื่อพ่อเป็นเจ้าของก็ถูกปิดเหมือนกัน ตัวโหวยเขาจึง เองก็ไม่อยากไปอาศัยอยู่กับแม่เลี้ยง ทั้งยังไม่อยากไปอยู่กับแม่ของตัวเอง และพ่อเลี้ยง ดังนั้นเมื่อไม่มีที่ให้กลับ เด็กสาวจึงตัดสินใจย้ายเข้าไปอยู่ที่ ห้องในอพาร์ทเมนต์เก่าๆ ที่ตาซื้อเอาไว้ ซึ่งอันที่จริงตาของเธอก็ตั้งใจที่จะยก ห้องนี้ให้หลานรักอย่างเธออยู่แล้ว เพียงแต่เมื่อตาเสียชีวิต ลูกของโหวยเขาจึง กลับถือโอกาสเปลี่ยนชื่อเจ้าของห้องให้กลายเป็นชื่อของตัวเอง

ที่ว่า...ตอนที่โหวยเขาจึงบอกว่าจะขอย้ายมาอยู่ที่นี้ ลูกของเธอไม่เพียง ไม่ปฏิเสธ เขากลับยินดีเป็นอย่างยิ่งด้วยซ้ำ

หลังจากโหวยเขาจึงยื่นข้อเสนอขอออกมาอยู่ตามลำพัง แม่บังเกิดเกล้า ของเธอมีท่าทีไม่ค่อยเห็นด้วยนัก เพราะเกรงว่าเด็กผู้หญิงออกมาอาศัยอยู่ ข้างนอกตามลำพังคนเดียวหากเกิดอะไรขึ้นจะทำอย่างไร ส่วนแม่เลี้ยงกลับ ชอบบอกชอบใจที่ไม่ต้องอยู่ร่วมชายคากับลูกเลี้ยงอย่างเธออย่างออกหน้า

10 Evil Hour ชั่วโมงอุโมงค์ 1

ออกตา แต่อันที่จริงโหยวเซาจึงเองก็เตรียมตัวเตรียมใจมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว
ตั้งนั้นตอนย้ายออกมาเธอก็สบายใจและนำเสื้อผ้าของใช้ติดตัว
มาเพียงบางส่วนเท่านั้น

เมื่อมาถึงห้องที่เคยอาศัยกับตาเมื่อตอนยังเล็ก ทันทีที่ประตูปิดลง
ภาพของโหยวเซาจึงที่เข้มแข็งยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นกลับพังทลายลงไม่มีชิ้น
ดี เธอปล่อยร่างกายทรุดลงกับพื้น เอามือปิดหน้าร้องไห้ไม่อายใคร นับแต่
วันที่ตาจากเธอไป พ่อกลายเป็นคนสำคัญที่คอยเอาใจใส่และเอ็นดูเธอมาก
ที่สุด มาตอนนี้พ่อกลับถูกคุมขัง โลกทั้งใบของเธอในตอนนี้นี้จึงแทบจะไม่มี
อะไรหลงเหลือให้ยึดเหนี่ยวอีกต่อไป เวลาอยู่ต่อหน้าผู้อื่นโหยวเซาจึงอาจ
จะยังพอรับมือต่อสถานการณ์ต่างๆ ไหว แต่เมื่อต้องอยู่ตามลำพังเช่นนี้เธอ
กลับคุมอารมณ์ความรู้สึกอะไรแทบไม่ได้ ไม่ว่าสว่น้อยอย่างโหยวเซาจึง
ปกติจะเข้มแข็งเพียงใดก็ตาม แต่สุดท้ายแล้วเธอก็เป็นเพียงเด็กสาวอายุ
สิบหกเท่านั้น

โหยวเซาจึงไม่เชื่อว่าพ่อเป็นคนละโมภถึงขนาดยอมรับสินบนแบบนั้น
เพราะขนาดเสื้อผ้าเก่าๆ ที่ใส่มาตั้งหลายปีพ่อยังไม่ยอมทิ้ง หรือแม้แต่
รถไฟฟ้าที่ถูกรักอย่างโหยวเซาจึงอยากได้พ่อก็ยังไม่ยอมซื้อให้ซี่ แกมเมื่อไม่
นานมานี้เธอยังได้ยืนพ่อกับแม่เลี้ยงทะเลาะกันเพราะพ่อไม่ยอมซื้อสร้อย
เพชรให้ หากพ่อรับสินบนได้เงินมากมายแบบนั้นจริง พ่อจะมาใช้ชีวิตลำบาก
แบบนี้อีกทำไม แต่คำพูดของคนเป็นลูกใครจะมาเชื่อ ดังนั้นในช่วงที่กำลัง
ตรวจสอบอยู่นี้โหยวเซาจึงจึงไม่อาจไปเยี่ยมพ่อได้

ญาติๆ ทั้งหลายรวมทั้งแม่เลี้ยงต่างทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับเรื่องที่เกิดขึ้น
กับพ่อ โหยวเซาจึงรู้สึกที่จะทนเห็นท่าที่เอ็นชานของพวกเขาล่านั้นไหว เธอ
จึงตัดสินใจอย่างลับๆว่าจะทำอะไรบางอย่างเพื่อพ่อ ถึงแม้จะต้องทำเพียง
ลำพังก็ตาม ขอเพียงพ่อเป็นผู้บริสุทธิ์จริง เธอเชื่อว่าตัวเองจะต้องหาหลักฐาน
มาพิสูจน์ได้แน่

โหยวเซาจึงนั่งร้องไห้บนพื้นอยู่นาน ท่ามกลางความมืดนั้นเอง เธอ
ได้ยินเสียงใครบางคนพูดขึ้นว่า 'ข้าไหว้วละ รู้หรือไม่ว่าเจ้าร้องไห้มานานกว่า

สามชั้ยยามแล้ว ต่อให้เจ้าไม่กลัวว่าจะร้องไห้จนคอคอหอยแตก ก็ถือซะว่าสงสาร หูข้าบ้างเถอะ'

ในที่แบบนี้มีคนอาศัยอยู่ด้วยหรือ

เด็กสาวรู้สึกทั้งกลัวทั้งโมโห ใช้มือทั้งสองข้างเช็ดน้ำตาพลางมองไปรอบๆ ห้อง แต่ไม่ว่าจะมองยังไงก็ไม่เห็นว่ามิใครอาศัยอยู่ในนี้ เอ... หรือเธอจะหุแว่วไปเอง

แต่พอโหยวเซาจึงจะลุกขึ้นเดินไปล้างหน้าล้างตาที่ห้องน้ำเพื่อให้สมองปลอดโปร่งขึ้นบ้าง ทันใดนั้นก็มิเสียงพุดขึ้นอีกว่า 'แม่นางน้อย โปรดช่วยข้าหน่อยเถอะ เอาของที่วางเกะกะอยู่ตรงหน้าข้าออกไปได้หรือเปล่า'

โหยวเซาจึงตกใจแทบคลั่ง เริ่มค้นหาไปทั่ว แม้แต่ผ้ามางก็ถูกแหวกออก แต่ก็ไม่ได้พบร่องรอยของใครซ่อนอยู่หลังผ้ามางเลยแม้แต่คนเดียว

'แม่นางน้อยโปรดช่วยข้าที ข้าอยู่ในนี้มาตั้งหลายวันแล้ว มีของคลุมหัวอยู่ทุกวันนี้อัดเหลือเกิน' เสียงนั้นเริ่มดังขึ้นมาอีก

'ใครนะ! ออกมาเดี๋ยวนี้ละ!' โหยวเซาจึงหิบบที่เชี่ยนบูหรีที่วางอยู่บนโต๊ะมาเป็นเครื่องป้องกันตัว พลังตะโกนถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงจริงจัง

'ข้าอยู่ในนี้ ที่นี้!' น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความตื่นเต็นยินดี 'รีบมาช่วยข้าเร็วๆ แม่นางน้อยผู้อารี ตอนนี้ข้าหาออกไปได้ไม่'

'แม่นางน้อยผู้อารีนั่นหรือ'

เธอดังไม่ได้กำลังเจอหมาป่าในนิทานหุหน้อยหมวกแดงอยู่หรือคะ โหยวเซาจึงบ่นพึมพำในใจพลางเดินไปตามเสียงนั้น

ทันทีที่โหยวเซาจึงเลิกปฏิบัติหน้าที่แขวนอยู่บนผนังมาหลายปีขึ้น เธอก็อดหลุดปากหวีต้อออกมาไม่ได้

'ปีศาจ...'

เพราะภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าโหยวเซาจึงในตอนนั้นก็คือใบหน้าน่ากลัวของจงเสวียชุนนั่นเอง

จงเสวียชุนใช้เวลากว่าครึ่งค่อนชั่วโมงก่อนจะสามารถกล่อมให้โหยวเซาจึงหายหวาดวิตกได้ หลังจากนั้นเขาก็ค่อยๆ เส้าให้เธอฟังว่าตัวเอง

12 Evil Hour ชั่วโมงอุสสะทีก 1

เป็นยมทูตที่มาจากยมโลก ซึ่งก็คล้ายๆ กับพวกซำราซการในโลกมนุษย์ เนื่องจากตอนนี้มีเหล่าปีศาจร้ายจากยมโลกหนีมายังโลกมนุษย์ เขาจึงรับหน้าที่มาตามจับกุมปีศาจเหล่านั้นกลับไป เพราะมีเพียงยมทูตที่มีความรับผิดชอบมุ่งคงความยุติธรรมเช่นเขาเท่านั้นกล้าตัดสินใจมายังโลกมนุษย์ เพื่อปฏิบัติภารกิจนี้ แต่ใครจะรู้ว่าตอนข้ามภพมาจะเกิดปัญหาขึ้น ทำให้ตัวเขาต้องติดอยู่ระหว่างสองโลก มีเพียงใบหน้าเท่านั้นที่ผ่านแดนมนุษย์มาได้ และโผล่มาที่ห้องของโฮยวเซาจึง ส่วนลำตัวยังคงแช่อยู่ในสระตู้ฉือไฉนยมโลก

'นายเป็นยมทูตจริงๆ เหรอ'

นี่เป็นคำถามแรกที่หลุดออกจากปากของโฮยวเซาจึงหลังจากได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด อันที่จริงเธอไม่ค่อยเชื่อเท่าไรว่าผู้ที่ได้รับมอบหมายให้มาปฏิบัติภารกิจแบบนี้จะถูกหนีติดอยู่ในผนังได้ คงไม่ใช่...เป็นตัวเขาเองหรอคะที่เป็นปีศาจร้ายหลบหนีมาจากยมโลกนั้น ประกอบกับท่าทีกระอักกระอ่วนของจงเสวียชุยที่เกิดขึ้นหลังจากที่เธอถามคำถามนั้นยิ่งทำให้โฮยวเซาจึงมั่นใจในสิ่งที่ตัวเองสงสัยมากขึ้นไปอีก

จัดการกับปีศาจร้ายนี้ต้องทำยังไงนะ...

โฮยวเซาจึงคิดย้อนไปถึงบรรดาเรื่องภูตผีปีศาจต่างๆ สมัยที่ยาหวดยังมีชีวิตอยู่เคยเล่าให้ฟัง

เลือดหมาดำ? หรือว่าป้ายต้นท้อศักดิ์สิทธิ์? ว่าแต่ตอนนี้จะไปหาของพวกนี้ได้จากที่ไหน ไข่แล้ว! คัมภีร์อี่จิง* ไง! ในหนังสือนิยายชอบบอกว่า คัมภีร์อี่จิงใช้ปราบปีศาจได้

คิดได้ตั้งนั้นโฮยวเซาจึงจึงรีบวิ่งไปหยิบคัมภีร์อี่จิงที่ถูกเก็บรวมกับหนังสือเก่าเล่มอื่นๆ บนชั้นวางหนังสือมาเปิดยื่นไปตรงหน้าจงเสวียชุย

'ไอ้ปีศาจร้าย จงบอกความจริงมาซะดีๆ ไม่งั้นฉันจะเอาอี่จิงครอบหัวนายไว้!'

'ซ้ำไม่ใช่ปีศาจร้ายจริงๆ นะ! เจ้าไม่เชื่อซ้ำหรือไง'

'ยังกล้าโกหกอีก! แค่นี้ก็บอกชัดๆ อยู่แล้วว่่านายเป็นปีศาจร้าย'

* คัมภีร์จินโบราณว่าด้วยเรื่องการเปลี่ยนแปลง

โหยวเซาจึงใช้คัมภีร์อั้งจิงฟาดลงบนหัวของจงเสวี่ยชุย
 'ข้าเนี่ยนะหน้าตาเหมือนปีศาจร้าย ข้าหน้าตาเหมือนกับท่านจงชุย*
 ผู้ยิ่งใหญ่อย่างกับแกะ เจ้ากลับล้ากล่าวหาว่าข้าเป็นปีศาจร้าย!'

'จงชุย? จงชุยปราบผีนั้นนะหรือ จะว่าไปแล้ว...'

เด็กสาวลองมองดูจงเสวี่ยชุยอีกครั้งก็เห็นว่าหน้าตาของจงเสวี่ยชุยกับ
 จงชุยในภาพวาดเหมือนกันจริงๆ เพียงแต่หากมองเพียงรูปลักษณ์ภายนอก
 แล้วล่ะก็ จงชุยเองก็ดูไม่เหมือนคนดีสักเท่าไร ไม่อย่างนั้นจะเอาหัวโขกกำแพง
 ฆ่าตัวตายเพียงเพราะสอบเป็นบัณฑิตไม่ผ่านหรือ

'ได้เท่าจงชุยเป็นคนที่ข้านับถือยิ่งนัก เพื่อเอาอย่างท่าน ข้าต้องอาศัย
 เวลาถึงสองร้อยปีกว่าจะเปลี่ยนตัวเองให้เป็นแบบนี้ได้เชียวนะ ได้เท่าจงชุย
 เห็นเข้ายังชมเลยว่าข้าสามารถยอมละสังขาร ตั้งใจบำเพ็ญเพียรภาวนา แล้ว
 ยังพูดอีกว่า...' จงเสวี่ยชุยพูดถึงฮีโร่ของตนไม่หยุดปาก

โหยวเซาจึงส่ายหัวถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย พลังคิดไปว่า
 จะนับถือจงชุยเป็นฮีโร่และพยายามเอาอย่างก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร แต่
 ถึงขนาดเสียนแบบมาทั้งรูปร่างหน้าตาแบบนี้ก็ออกจะคลั่งเกินไปหน่อยละมัง
 ไม่น่าเชื่อว่าในยมโลกยังมีพวก 'แฟนคลับ' อะไรพวกนี้อยู่กับเขาด้วย

หลังจากการถกเถียงระหว่างโหยวเซาจึงกับจงเสวี่ยชุยจบลง เด็กสาว
 ก็เริ่มเชื่อแล้วว่าจงเสวี่ยชุยไม่ใช่ปีศาจร้ายที่ไหน

'หรือนายจะเป็นขุนนางจากยมโลกจริงๆ แล้วมาติดอยู่ในนี้ได้ยังไงกัน
 งานในยมโลกต้องเสี่ยงแบบนี้เป็นประจำหรือ'

ถึงแม้ใบหน้าของจงเสวี่ยชุยจะดำราวกับก้นกระต่าย แต่ได้ยิน
 โหยวเซาจึงพูดแบบนี้เขาก็อดหน้าแดงไม่ได้

'บอกเจ้าตามความจริงก็ได้ อันที่จริงข้าแอบหนีมายังโลกมนุษย์เอง
 แหละ...'

เรื่องที่ปีศาจร้ายทั้งเก้าร้อยดวงร่วมกันแหกขุมมรานั้นถือเป็นเรื่อง

* เทพผู้เป็นสัญลักษณ์ของการปราบภูติผีปีศาจ มีอำนาจวิเศษและอิทธิฤทธิ์ในการกำราบปีศาจและมารร้ายทั้งปวง

14 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

ร้ายแรงที่สุดตั้งแต่มีการจัดตั้งการปกครองในยมโลกขึ้น บรรดาขุนนางทั้งหลายในขุมนรกต่างพากันเปิดกฎเกณฑ์ในยมโลกนับล้านข้อ แต่ก็หาได้มีคำตอบว่าในสถานการณ์เช่นนี้ควรทำอย่างไรไม่ ดังนั้นในรอบหลายพันปีที่ผ่านมา นับเป็นครั้งแรกที่เหล่าอมบาลแห่งขุมนรกทั้งสิบยอมละทิ้งหน้าที่ทั้งหลายมาร่วมประชุมกับขุนนางในยมโลก

เพียงแค่ประชุมครั้งแรกก็ใช้เวลาถึงสิบปี เพื่อให้ได้ข้อกำหนดที่เหมาะสมและไม่ขัดต่อกฎเกณฑ์เดิมที่เคยมีมา เหล่าขุนนางในยมโลกล้วนต้องระดมสมองคิดกันอย่างหนัก แต่เพราะกฎเกณฑ์เดิมที่ตั้งไว้มีมากมายเหลือคณานับ และการนำไปเปรียบเทียบกับกฎเดิมนั้นก็ต่ออาศัยเหล่าตุลาการผู้เชี่ยวชาญนับร้อย ซึ่งก็ต้องใช้เวลาถึงเดือนกว่าๆ ในการดำเนินงานให้แล้วเสร็จ แต่งานที่ใช้เวลานับเดือนเช่นนี้กลับจบลงตรงที่...

'การเคลื่อนกำลังพลร้อยนายไปยังโลกมนุษย์ขัดกับกฎในบทที่เจ็ด บรรทัดที่หกของกฎข้อบังคับการควบคุมการสัญจรระหว่างสองภพ ซึ่งอนุญาตให้มีการเคลื่อนกำลังพลไปยังโลกมนุษย์ได้ไม่เกินครั้งละสิบนายเท่านั้น'

'การจับกุมนักโทษหลบหนีไม่สอดคล้องกับคู่มือยมทูตหน้าขวานหน้าดำที่ระบุถึงขอบเขตหน้าที่ของยมทูตหน้าขวานหน้าดำเอาไว้'

'ตามข้อบังคับการควบคุมกองทัพแห่งยมโลก กองกำลังจัดตั้งใหม่จำเป็นต้องถูกส่งไปรับหน้าที่ลาดตระเวนบนสวรรค์ก่อนเป็นเวลาห้าสิบปี ซึ่งนั่นหมายความว่าจะให้ดำเนินการจัดตั้งกองทัพเพื่อไปจับกุมเหล่านักโทษหลบหนีโดยเร็ว นั้นย่อมเป็นไปได้'

ในยามนี้มียมทูตมากมายที่เฝ้าคอยติดตามว่าการประชุมจะดำเนินต่อไปยังไร และตัวจงเสวียชุยเองก็เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน

จงเสวียชุยเป็นยมทูตที่รับหน้าที่ดูแลจัดการเหล่าวิญญาณผีตายโหง แต่ตั้งแต่เกิดเรื่องปีศาจร้ายเก้าร้อยตนหลบหนีไปนั้น เขาก็พบว่าวิญญาณผีตายโหงที่ดูแลอยู่มีจำนวนไม่น้อยที่ตายเพราะถูกปีศาจร้ายเหล่านั้นเข้าสิง และทุกครั้งที่จงเสวียชุยได้ยินเหล่าวิญญาณเหล่านั้นเล่าให้ฟังว่าตัวเองถูกทำร้ายมายังไร หรือพวกปีศาจร้ายเหล่านั้นไปอาศัยอยู่บนโลกแล้วมีพฤติกรรม

แบบไหน เขาก็รู้สึกโกรธยิ่งนัก

จงเสวียซุ่ยเฝ้าแต่หวังว่าทางยมโลกจะสามารถหาหนทางจับปีศาจร้ายเหล่านี้กลับมาจัดการได้ในเร็ววัน แต่ยิ่งนานวันก็ดูเหมือนความหวังจะยิ่งเลือนราง

ในที่สุดความอดทนอดกลั้นของจงเสวียซุ่ยก็ขาดสะบั้น เมื่อเขาพบว่า มีเด็กถูกล้างหารอย่างทารุณถึงสิบกว่าราย เขาจัดการเตรียมอาวุธและของวิเศษของตัวเอง ตัดสินใจไปยังโลกมนุษย์เพื่อจับกุมเหล่าปีศาจร้ายเพียงลำพังโดยไม่สนใจว่าวันข้างหน้าตนจะต้องรับโทษทัณฑ์เช่นไร

บัดนี้จงเสวียซุ่ยที่เต็มเปี่ยมไปด้วยปณิธานอันแรงกล้า ประกอบกับความโกรธแค้นที่สุ่มแน่นอนอยู่ภายในใจได้มาปรากฏกายอยู่บริเวณสระตู้ฉือเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาได้ใช้กลยุทธ์โยนหินถามทางเพื่อหันเหความสนใจยามที่เฝ้าอยู่ที่ปากทางเข้าก่อนจะแอบลอบเข้าไปได้ในที่สุด ทว่าหลังจากกระโจนลงสู่กระแสน้ำแล้ว จงเสวียซุ่ยเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่าการจะผ่านสระตู้ฉือไปยังเขตสวรรค์หรือโลกมนุษย์นั้นจำต้องอาศัยป้ายผ่านทางของแต่ละเขตเป็นตัวกำหนด แต่ตัวเองกลับปมปามบุกเข้ามาจนลืมนำป้ายติดตัวมาด้วย

แต่ก่อนที่จงเสวียซุ่ยจะทันได้คิดหรือทำอะไร กระแสน้ำวนที่พาไปยังเขตสวรรค์และโลกมนุษย์ก็ส่องสว่างขึ้น แแรงดึงดูดมหาศาลได้ดูดเขาเข้าไปติดอยู่ระหว่างกลางของเส้นทางทั้งสอง ขณะที่จงเสวียซุ่ยกำลังถูกกระแสน้ำวนทั้งสองดูดอยู่นั้น เขาก็เริ่มตระหนักถึงสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ว่าหากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป ตัวเขาคงไม่แคล้วถูกกระแสน้ำทั้งสองฉีกร่างออกเป็นชิ้นๆ แน่

'ข้าต้องการไปยังโลกมนุษย์! ข้าต้องการไปยังโลกมนุษย์!' จงเสวียซุ่ยร้องตะโกนด้วยเสียงอันดัง ก่อนจะทุ้มพละกำลังทั้งหมดที่มีวัยไปยังกระแสน้ำวนที่นำทางไปยังโลกมนุษย์

จงเสวียซุ่ยต้องออกแรงแขนทั้งสองข้างว้ายหน้าอยู่นานเจ็ดถึงแปดชั่วโหมงกว่าจะหลุดจากแรงดึงดูดของกระแสน้ำที่บีบเขาเอาไว้ระหว่างกลางได้ เขาค่อยๆ ว้ายเข้าใกล้กระแสน้ำวนที่นำไปยังโลกมนุษย์ทีละน้อยๆ จนในที่สุด

16 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

เขาก็สามารถพาตัวเองหลุดเข้าไปในกระแสน้ำวนได้ แต่ก็ไม่วายถูกกระแส น้ำอันเชี่ยวกรากพัดจนสลบไป ร่างของจงเสวียชุยในตอนนั้นจึงไม่ต่างอะไร กับท่อนไม้ท่อนหนึ่งที่ปลุกๆ โพล่ๆ อยู่กลางกระแสน้ำ ลอยไปตามยถากรรม

'พอฟื้นขึ้นมา ข้าก็ติดอยู่ในผนังเนี่ย' จงเสวียชุยบ่น 'แถมยังมีอะไร ไม่รู้ที่อยู่บนหัว มองอะไรก็ไม่เห็น และที่แสบไปกว่านั้นก็คือร่างดันผ่านมาไม่ได้ ต้องแช่อยู่ในน้ำแบบนี้ทั้งหนาวทั้งแฉะ โชคยังดีที่ในน้ำไม่มีกุ้งหอยปูปลา ไม่ จันคงได้โดนพวกมันทั้งจนตายแหง'

'วางใจเถอะ ต่อให้พวกมันเป็นแคสัสต์ว์ ก่อนกินพวกมันก็ต้องดูเหมือนกันว่าของกินมีพิษหรือเปล่า ไมซีซัวกินหรือก'

มาถึงตอนนี้ไหยวเซาจึงเริ่มเชื่อแล้วว่าท่าทางโง่ๆ อย่างจงเสวียชุยไม่ใช่ พวกปีศาจร้ายแน่นอน

'พวกมันไม่กินข้าแน่ะ จันข้าก็สบายใจ'

อันที่จริงถึงแม้ในสระคู่นี้จะไม่มีกุ้งหอยปูปลาก็ตาม แต่นั่นไม่ได้ หมายถึงว่าจะไม่มีสัตว์ประหลาดอื่นๆ ดังนั้นหลายวันมานี้จงเสวียชุยจึงได้ แต่กังวลกับเรื่องนี้มาโดยตลอด แต่เพิ่งจะคลายกังวลไปได้ไม่เท่าไร จงเสวียชุย พลันนึกขึ้นได้อีกเรื่อง

'เมื่อครู่ที่เจ้าพูดหมายความว่าไง ที่ว่ามีพิษไม่มีพิษ'

ไหยวเซาจึงหยิบกระจกมาวางไว้ตรงด้านหน้าจงเสวียชุย บอกเป็นนัยๆ ว่าให้เขาดูเอาเอง

'ที่เจ้าพูดเมื่อก็หมายความว่าข้าหน้าตาน่าเกลียดใช่ไหม ต่อให้ข้า น่าเกลียดขนาดไหน เจ้าก็ไม่ควรพูดทำร้ายจิตใจกันซึ่งๆ หน้าแบบนี้' จงเสวียชุยถลึงตาใส่

'เป็นความผิดของนายนั่นแหละที่หน้าตาน่าเกลียด ยิ่งออกมาหลอก ชาวบ้านชาวช่องแบบนี้ยิ่งไม่ถูกเข้าไปใหญ่' เด็กสาวตะคอกสวนกลับไปทันที 'ไม่ลองคิดดูบ้างล่ะว่าจู่ๆ หน้าตาน่าเกลียดนากลัวอย่างนายโผล่มาในที่แบบนี้ ผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างฉันไม่หัวใจวายตายก็บุญแค่นั้นแล้ว ว่านิตว่าหนอย

ทำเป็นโมโห'

'ข้าต้องใช้เวลาดั่งสองร้อยปีถึงจะแปลงกายเป็นแบบนี้ได้ เจ้ายังล้าพูดว่าน่าเกลียดอีกหรือ!' จงเสวียชุยยิ่งโมโห 'เจ้าพูดแบบนี้ดูเหมือนจะเป็นการสบประมาทข้า แต่แท้ที่จริงเจ้าสบประมาทได้เท่าจงชุยผู้ยิ่งใหญ่ ข้าไม่มีทางยกโทษให้เจ้าแน่ ข้าจะสั่งสอนให้เจ้ารู้สำนึก!'

โหยวเซาจิงฟาดฝ่ามือลงกลางกบาลของจงเสวียชุย

'มาจัดการเลยสิ แน่จริงก็กัดเลย มีปัญญาออกมาได้ก็ออกมาเลย!'

จงเสวียชุยรู้สึกโกรธเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขากลับถูกมนุษย์อย่างโหยวเซาจิงแกล้งราวกับเด็กตัวน้อยๆ เช่นนี้ แต่จะทำเช่นไรได้ในเมื่อตอนนี้ แม้แต่จะขยับตัวเขาก็ยังทำไม่ได้ แต่ยังนับว่าโชคดีที่หลังจากนั้นไม่นานเด็กสาวก็เลิกสนใจในตัวเขาแล้วหันกลับไปเก็บกวาดห้องแทน

หลังจากย้ายมาอยู่ที่นี้ โหยวเซาจิงก็ได้แต่่วนอยู่กับการจัดห้องมาโดยตลอด ห้องร้างที่ถูกปล่อยว่างมาตั้งปีจะทำให้ทำความสะอาดให้เสร็จสิ้นในช่วงสั้นๆ คงเป็นไปได้ สภานห้องในตอนนี่จึงดูรุงรังไปด้วยเครื่องเรือนเก่าๆ กับกองขยะที่ถูกทิ้งไว้ก่อนหน้านี้ปะปนไปกับกระเป๋าดินทางของเธอ และถึงแม้ว่าโหยวเซาจิงจะยุ่งไปกับการจัดห้องจนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินข้าวเที่ยงก็ตาม แต่ดูยังไงการทำความสะอาดห้องก็เหมือนจะเป็นการเสียเวลาไปเปล่าๆ เสียมากกว่า

พอเหลือบตาไปมองเห็นขยะที่วางกองอยู่ตรงหน้า โหยวเซาจิงพานรู้สึกเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก ประกอบกับดวงตาดเล็กข้างใหญ่ข้างของจงเสวียชุยที่คอยจ้องอยู่เป็นระยะๆ ยิ่งทำให้เธอรู้สึกอึดอัดไปอีก เด็กสาวใช้มือกวาดเอาข้าวของที่วางกองอยู่บนโซฟาหล่นลงมากระจายอยู่บนพื้นจนหมดแล้วขดตัวลงนอนนิ่ง สองมือกุมหัวอยู่บนโซฟาไม่พูดไม่จา จงเสวียชุยเห็นโหยวเซาจิงเป็นแบบนี้ก็เข้าใจดีแล้วว่าเป็นเวลาที่เขาคควรจะต้องหุบปากเสียที

ผ่านไปครู่ใหญ่ โหยวเซาจิงจึงถามจงเสวียชุยอย่างอิดโรย "นายหิวหรือยัง"

18 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

จงเสวียซุยกำลังมองซ้ายมองขวาอย่างเบื่อน่าย ทันทที่ได้ยินเสียงของ โทหวเซาจึง เขารู้สึกอึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะถามขึ้นว่า "เอ่อ... เจ้าถามข้าหรือ"

โทหวเซาจึงยังคงขดตัวนั่งอยู่บนโซฟาก่อนจะพูดอย่างไร้รีเววแรง "ในห้องนี้ยังมีคนอื่นอยู่อีกหรือไง"

"เจ้าถามข้า... อืม ตอนนี่ข้าหิวแล้ว ไมลี ที่ข้าอยากบอกก็คืออย่าง ข้าไม่กินก็ไม่ตายหรอก แต่อันที่จริงถ้าได้กินก็คงจะดีไม่น้อย แต่ของที่เจ้า มีมีแค่นิดเดียวเอง เอาเป็นว่าเจ้ากินไปก่อนก็แล้วกัน ข้าค่อยกินของที่เจ้า กินเหลือก็ได้"

โทหวเซาจึงสะบัดหัวก่อนเดินไปหยิบแก้วต้มน้ำสูงมาวางไว้บริเวณใต้หัว ของจงเสวียซุย แล้วจึงเอาอาหารมาวางไว้ข้างหน้าต่างตรงกับปากของ จงเสวียซุยพอดี ทำให้จงเสวียซุยแค่ขยับปากก็กินอาหารได้โดยไม่ลำบาก ล้าบอะไร

นับตั้งแต่ติดอยู่ในผนังมาหลายวัน นี่ถือเป็นอาหารมื้อแรกของจงเสวียซุย เขารู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก หลังจากกินไปได้ไม่กี่คำเขาก็พูดขึ้นทั้งๆ ที่ยังมีอาหาร อยู่เต็มปาก

"เจ้าก็กินสิ ทำไมไม่กินล่ะ"

ตอนนี้โทหวเซาจึงกลับไปขดตัวอยู่บนโซฟาเหมือนเดิม หลังจาก จงเสวียซุยถามเธอก็หนึ่งอยู่นานก่อนจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนล้า "ฉัน กินไม่ลง"

"กินสักหน่อยเถอะ วันนี้เจ้าเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ซีนไม่กินไม่เพียง ร่างกายจะรับไม่ไหว เตียวจะพานเป็นโรคกระเพาะเอาละ เชื้อข้าเถอะ ซาติ ที่แล้วข้าก็อย่างนี้แหละ เพราะกังวลเรื่องสอบขุนนางจนกินข้าวไม่ลง พอถึง ตอนประกาศผลเลยกระอักเลือดตาย จงจำเรื่องข้าไว้เป็นบทเรียน อย่าได้ เอาอย่างเชียว"

ทำไมเจ้าปีศาจตนนี้พูดมากอย่างนี้นะ โทหวเซาจึงนวดขมับก่อนจะเดิน ไปห้องนอน ปิดประตูตั้งบังใส่จงเสวียซุยที่ยังเตือนให้เธอกินข้าวไม่หยุด

เจ้านั้นหน้าตาอย่างกับปีศาจไม่มีผิด แต่ดูยังไงก็ไม่เห็นเหมือนพวก

บัณฑิตโบราณที่กระอักเลือดตายเพราะกินอาหารไม่เป็นเวล่ำเวลาเลย อา...
ใช่แล้ว เขาเคยบอกว่าเป็นเพราะเขานับถือจขุย พอตายไปกลายเป็นยมทูต
ในยมโลกก็เลยเปลี่ยนชื่อแซ่ตัวเอง แถมยังบำเพ็ญเพียรบารมีนับร้อยๆ ปีจน
แปลงโฉมตัวเองให้คล้ายกับจขุยได้อีกต่างหาก ไม่รู้ว่าหน้าตาจริงๆ ของ
เขาเป็นยังไงบ้าง ถึงขนาดอธิบายรูปร่างหน้าตาแบบจขุยได้ สงสัยหน้าตาเดิม
คงไม่ต่างจากถั่วอกสักเท่าไรละมัง

โหยวเซาจึงคิดไปคิดมา ไม่นานก็หลับไปโดยไม่รู้สึกตัว

จขลุยยืนอยู่หน้าตำหนัก ภูมือไปมาอย่างกระวนกระวาย พื้นที่
รอบตำหนักนั้นโอบล้อมไปด้วยความเงียบสงัด ประตูตำหนักทั้งสองบานยัง
คงปิดอย่างแน่นหนา

จขลุยขุยค่อยๆ เดินตรงไปยังตำหนัก หมายถึงแอบชะงักดูความ
เคลื่อนไหวภายในผ่านทางช่องหน้าต่าง ทันใดนั้นมือหนักๆ ของใครบาง
คนก็ตบเข้าที่ป่าของเขา ยังไม่ทันที่จขลุยจะหันกลับมาดู มืออีกข้างของ
คนคนนั้นก็จับเข้าที่คอเสื้อของเขา แล้วหัวเขาเดินลงบันไดด้านล่างราวกับ
หัวลูกแมวขลุยขลุยนั้น ก่อนจะทิ้งเขากระแทกลงบนพื้นหินเสียงดังตึง

"โอ๊ย..." จขลุยขลุยลูบกันของตัวเองพลางเงยหน้าขึ้นมอง "พี่ม้า ท่าน
ลงมือหนักไปหน่อยหรือเปล่า"

ยมทูตหน้าม้าผู้นำเกรงขามเตะจขลุยเข้าป่าบหนึ่ง

"ข้าคือยมทูตหน้าม้า หาได้แซ่ม้า อย่างบ้างอาจเรียกข้าเช่นนั้น เจ้ายัง
โชคดีที่วันนี้เป็นวันที่ข้าเข้าเวร ไม่อย่างนั้นเจ้าคงโดนโบยร้อยไม้โทษฐาน
แอบเข้ามาสืบความลับในตำหนักเป็นแน่ เจ้าเข้าใจหรือไม่"

"ข้าไม่ได้แอบสืบความลับอะไรสักหน่อย ก็แค่อยากรู้ว่าใต้อ่างทั้งหลาย
ประชุมกันเสร็จหรือยังก็เท่านั้น" จขลุยขลุยพูดอย่างสำนึกผิด

ยมทูตหน้าม้าพาดฝ่ามือลงบนต้นคอของจขลุยขลุย เล่นเอาจขลุยขลุย
ที่เพิ่งลุกขึ้นมาเกือบจะลงไปนอนกองกับพื้นอีกรอบ

"เจ้าจะมาคอยเป็นกังวลกับเรื่องนี้ไปทำไมกัน เหล่าใต้อ่างตัดสินใจอะไร

20 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

หาได้เกี่ยวข้องกับยมทูตอย่างพวกเราไม่ เจ้าไม่ต้องเป็นกังวลเกินกว่าเหตุ"

"จะบอกว่าข้ากังวลเกินกว่าเหตุได้ยังไง" จงเสวียชุยผุดลุกขึ้นมา "เรื่องนี่เกี่ยวข้องกับผู้คนทั้งใต้หล้า ทุกคนล้วนมีสิทธิ์ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ จะเอาเรื่องฐานะสูงส่งหรือต่ำต้อยมาเป็นข้ออ้างไม่ยุ่งเกี่ยวได้ยังไง"

"เอาล่ะๆ เจ้าอย่าไปสนใจมันเลย นิสัยมันเป็นยังไงเจ้าก็รู้ดีอยู่มิใช่หรือ" ยมทูตหัววัวเดินเข้ามายุติการถกเถียงของพวกเขาทั้งสอง "จงเสวียชุย กฏระเบียบที่ข้าเชื่อว่าเจ้าย่อมรู้ดีอยู่แก่ใจ ดังนั้นถ้าเจ้ายังก่อความวุ่นวายอีก อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจล่ะ"

ด้วยความที่จงเสวียชุยเกรงกลัวยมทูตหัววัวมากกว่า จึงทำได้แต่บ่นจิ้งจอกเท่านั้น ไม่กล้าคิดที่จะเตร็ดเตร่อยู่แถวหน้าประตูตำหนักอีก เขาเลยเดินหลบไปอยู่ข้างๆ แทน

ผ่านไปได้พักใหญ่ประตูตำหนักก็เปิดให้บ่าวในนั้นเดินแบกถาดอาหารออกมา ก่อนที่ประตูจะปิดลงอย่างรวดเร็วอีกครั้ง เมื่อเห็นดังนั้นจงเสวียชุยจึงรีบเดินเข้าไปหาแล้วพูดว่า "พี่สูย ข้างในเป็นยังไงบ้าง พวกเราได้อั่งประชุมกันเสร็จหรือยัง"

เจ้ายมทูตแช่สุยขมวดคิ้ว "เจ้าอีกแล้ว มาได้ทุกรัฐทุกวัน ระวังเถอะ ลักวันหัวหน้าจะปลดเจ้าออกจากตำแหน่ง"

"ไม่ต้องสนเรื่องพวกนั้นหรอกน่า รีบบอกข้ามาก่อนว่าข้างในมีความเคลื่อนไหวอะไรบ้าง คราวที่แล้วเล่าว่าว้ายมบาลทั้งเจ็ดมีฐานะต้องขึ้นสวรรค์ ทำให้การประชุมหยุดชะงัก แล้วตอนนี้เริ่มการประชุมใหม่แล้วหรือยัง"

"เริ่มแล้ว วันนี้มากันครบทุกคนเลย"

"แล้วประชุมเป็นยังไงบ้าง"

"ใครจะกล้าแอบฟังเหล่าได้อั่งประชุมกัน ข้าไม่รู้หรอก"

"พี่สูย พอดีเพื่อนข้าส่งเหล่าขึ้นดีมาให้ ข้าเลยคิดจะเชิญพี่สูยไปดื่มกันสักหน่อย แต่ว่า..."

"เอามานี้เลย เจ้านี่นะร้ายจริงๆ" เจ้ายมทูตแช่สุยรีบฉวยขวดเหล้าไปเปิดดื่ม ก่อนจะส่งเสียงอย่างพอใจ "แหม... สมแล้วที่เป็นเหล่าชั้นยอด"

จากแดนมนุษย์ รสชาติแบบนี้หาในยมโลกไม่ได้เอาซะเลย"

"ว่าแต่พี่สูย" จงเสวียซุ่ยยื่นหน้าเข้าไปใกล้ตี้อถามต่อ

"เอาเถอะ บอกเจ้าก็ได้" เจ้าผีแ่สูยทำท่าลับๆ ล่อๆ มองซ้ายทีขวาที รวากับกลัวว่าจะมีใครจับได้แล้วแอบกระซิบเบาๆ ว่า "อันที่จริงพวกใต้เท้า กำลังชิมชาที่ได้มาจากสวรรค์กันอยู่ ประชงประชุมอะไรนี้ยังไม่ได้เริ่มเลย"

โครม! จงเสวียซุ่ยร่วงลงนอนอยู่กับพื้น

เจ้ายมทูตแ่สูยใช้เท้าสะกิดจงเสวียซุ่ย

"เจ้าเป็นอะไรไป มาหลับอยู่ตรงนี้ได้ไงกัน ใต้ถ่องรู้เจ้าจะโดนถลก หน้เงาอะ รีบไปซะ อย่าเที่ยวมาวุ่นวายแถวนี้อีก!"

"ทำไมถึงได้ชักช้ำกันแบบนี้ เกือบจะลึบปีแล้วยังไม่คืนหน้าอะไรสักนิด ข้าคงต้องไปโลกมนุษย์จับพวกปีศาจร้ายเองซะแล้ว ข้าจะไปช่วยพวกมนุษย์ ขจัดภัยร้าย!"

จงเสวียซุ่ยพยายามคิดหาวิธีสลัดเจ้ายมทูตแ่สูยอย่างเต็มกำลัง เพื่อ เข้าไปในตำหนักขอให้ท่านยมบาลทั้งลียยอมให้เขาไปยังโลกมนุษย์ แต่ร่าง ของเขากลับแข็งต้งหินไม่อาจขยับเขยื้อน อีกทั้งคล้ายกับถูกคลื่นสาดซัดจมอยู่ ใต้ทะเลสาบ ไม่อาจแม้แต่จะได้ยินเสียงร้องของตัวเอง

"ข้าต้องการไปช่วยพวกมนุษย์ขจัดภัยร้าย ข้าต้องการไปผดุงความเป็น ธรรมแทนสวรรค์ ข้าต้องไปโลกมนุษย์เพื่อจับพวกปีศาจร้าย!" จงเสวียซุ่ย ตะโกนลั่น พยายามดิ้นรนสุดแรง สุดท้ายก็ตื่นขึ้นมาในสภาพเหมือท่วมไป ทั้งตัว

ดีจริง แค่ฝันร้ายไปเอง ที่แท้เขาก็ยังติดอยู่ในผนังเหมือนเดิม แต่ ติดอยู่ในผนังแบบนี้รู้สึกจะแยกว่าฝันร้ายซะอีก

จงเสวียซุ่ยสูดอากาศเข้าไปเต็มปอด อย่างน้อยตอนนี้เขาก็มีสติมาก พอที่จะรู้ว่าตัวเองยังอยู่ในห้องที่รกรุงรังในโลกมนุษย์ ฟ่ำสว่างแล้ว แต่ฟ้ำมาน หนาๆ หน้กๆ นั้นยังคงปิดอยู่ จึงมองเห็นได้เพียงแสงสว่างที่ส่องลอดผ่าน รอยต่อมายังผนังที่จงเสวียซุ่ยติดอยู่เท่านั้น

เด็กสาวคนเมือวานนี้หายไปไหนแล้ว ทำไมยังไม่ตื่นอีกละเนี่ย เด็ก

22 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

คนนั้นทำอย่างกับแบกปัญหาเอาไว้ทั้งโลก แถมไม่ได้กินอะไรอีกต่างหาก จนปานนี้แล้วยังไม่ออกมาจากห้อง คงไม่ใช่ว่า...

"นี่! นี่! แม่นางน้อย ตื่นได้แล้ว! นี่! แม่นางน้อย ตะวันขึ้นแล้ว! แม่นางน้อย!"

โหยวเซาจิงถูกเสียงขาดๆ หายๆ บาดหูของจงเสวียซุ่ยปลุกให้ตื่นจากความฝัน เธอนอนจ้องมองฝ้าเพดานอยู่ครู่ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน ภาพที่เห็นในฝันดูเหมือนยังติดอยู่ในหัว ทำให้เธอรู้สึกเหนื่อยอ่อน ก่อนที่เธอจะซุกหัวลงกับหมอนนอนอยู่หนึ่งๆ อย่างเกียจคร้าน

ทันใดนั้นเองเสียงจากนอกห้องก็ลอยเข้าโสตประสาทของโหยวเซาจิงอีกครั้ง

"นี่! นี่! แม่นางน้อย! นี่!"

ในที่สุดโหยวเซาจิงก็ไม่อาจฝืนนอนต่อได้อีก เธอจึงเขวี้ยงหมอนไปที่ประตูอย่างแรงด้วยความโมโหพลางตะโกนออกไปว่า "ส่งเสียงโวยวายอะไรของนายนะ! หนวกหูจะตายอยู่แล้ว!"

จงเสวียซุ่ยที่อยู่ด้านนอกรู้สึกโล่งอก "เจ้าไม่เป็นไรก็ดีแล้ว เมื่อเย็นวานเจ้าไม่กินข้าว มาเช้าวันนี้ก็เสียบไป ชำนี้กว่าเจ้าเป็นอะไรไปแล้วซะอีก"

โหยวเซาจิงยิ้มเศร้า ในเวลาอย่างนี้ไม่ว่าจะเป็นแม่แท้ๆ ของเธอ แม่เลี้ยง รวมทั้งญาติๆ ล้วนแต่ทำตัวห่างเหิน แต่เจ้ายมทูตที่มีแต่หน้าไผ่ออกมาจากผนังกลับคอยเฝ้าเป็นห่วงเธอ โหยวเซาจิงรู้สึกละลายใจจึงตัดสินใจยกเลิกความคิดที่จะเขวี้ยงอาวุธลับใส่จงเสวียซุ่ย

โหยวเซาจิงเตรียมอาหารเช้าแบบง่ายๆ ในขณะที่จงเสวียซุ่ยเองก็พล่ามถึงเรื่องอันตรายของการไม่กินอาหารไม่หยุด โหยวเซาจิงจับตะเกียบทานข้าวได้เพียงไม่กี่คำก็หยุด น้ำตาพลันรินออกจากตา

จงเสวียซุ่ยที่กำลังกินข้าวอย่างยากลำบากอยู่ที่หยุดเช่นกัน เขาหรีดตา มองโหยวเซาจิงอยู่ครู่ก่อนจะพูดเสียงเบา "เจ้ามีเรื่องอะไรในใจกันแน่ เล่าให้ข้าฟังบ้างได้หรือไม่ ตั้งแต่ข้าเจอเจ้า ดูเหมือนเจ้าจะไม่สบายใจเอาซะเลย"

"พ่อของฉัน..."

ตั้งแต่วันที่พ่อเกิดเรื่อง โหยวเซาจึงไม่เคยเอ่ยปากถึงเรื่องในใจกับใครเลย แต่มาตอนนี้ไม่รู้ทำไมเธอกลับยอมพูดกับเจ้าหน้าที่ที่ติดอยู่ในผนังนี้

จงเสวียซุยเห็นโหยวเซาจึงร้องไห้อยู่ตรงหน้า ตัวเขาก็อยากจะปลอบเด็กสาวให้คลายทุกข์ลงบ้าง แต่ก็รู้ว่าควรจะไม่เอ่ยปากพูดอะไร จนผ่านไป

ได้สักพักจงเสวียซุยจึงพูดขึ้น

"เจ้าอย่าทุกข์ใจไปเลย ถึงแม้ปีศาจร้ายจะเข้าสิงร่างพ่อของเจ้า ทำให้เขาทำเรื่องแย่ๆ มากมาย แต่ว่ากันว่าไม่มีลมยม่อมไม่มีคลื่น แสดงให้เห็นว่าพ่อของเจ้าถูกปีศาจร้ายเข้าสิงก็เพราะในใจของเขาคิดแบบนั้นอยู่ด้วยเหมือนกัน แต่วางใจเถอะ รอให้พ่อของเจ้าถูกลงโทษตัดสินประหารชีวิตเสียก่อน พ่อไปถึงยมโลกแล้วเจ้าหน้าที่ที่นั่นจะพิพากษาเองว่าเขาทำไปเพราะถูกปีศาจร้ายเข้าสิง อาจจะมียอมให้เขากลับมาเกิดใหม่ที่โลกมนุษย์ก็ได้"

"นายนั้นแหละจะโดนประหารชีวิต! อย่ามาแข่งพ่อของฉันนะ!"

โหยวเซาจึงหวีดร้องพลางหยิบเอาถ้วยชามทั้งหลายไปตรงหน้าของจงเสวียซุยจนเกลี้ยง ก่อนจะนั่งลงกุมหัวร้องไห้อยู่บนพื้น จงเสวียซุยมองดูโหยวเซาจึงอย่างไม่ว่าควรจะทำยังไงดีด้วยใบหน้าที่ยังเต็มไปด้วยเศษอาหาร

เสียงร้องไห้ที่ดังบ้างค่อยบ้างของโหยวเซาจึงดังอยู่ข้างหูจงเสวียซุยไม่หยุด เขาได้แต่มองดูเวลาผ่านไปทีละเล็กทีละน้อย น้ำแกงที่เลอะเทอะอยู่บนหน้าตอนนี้แห้งไปหมดแล้ว แต่เด็กสาวกลับไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดร้องไห้เสียที

จงเสวียซุยเริ่มทนไม่ไหวจึงโอดครวญขึ้นมาบ้าง "อย่าร้องไห้เลย เจ้ามีเรื่องอะไรคิดไม่ตกถึงต้องร้องไห้แบบนี้ ตอนข้าตายเมียของข้าไม่เห็นร้องไห้แบบนี้สักนิด ขอร้องล่ะ อย่าร้องได้หรือเปล่า โอ๊ยๆ ข้าจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว อย่าร้องไห้เลยนะ"

เขาคว่าครวญเสียงดัง แต่โหยวเซาจึงกลับไม่สนใจ ยังคงตั้งหน้าตั้งตาร้องอยู่อย่างนั้น

"ข้าไหว้ละ อย่าร้องอีกเลย ข้ารับปากว่าจะช่วยจับเจ้าปีศาจร้ายที่สิงในตัวพ่อของเจ้ามาให้เจ้าล้างแค้น เจ้าจะตัดหมูมัน เอาไฟเผา เอาน้ำมันทอด หรือจะเอาเลื่อยเลื่อยมัน เอาเป็นว่าเจ้าคิดจะจัดการกับมันยังไงก็ได้"

24 Evil Hour ชั่วโมงอุบะทึก 1

แต่ตอนนี้หยุดร้องไห้ก่อนเถอะ ข้าจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว"

เด็กสาวเงยหน้าถาม "นายพูดจริงหรือ"

"แน่นอน ข้ารับปากเจ้า ถ้าข้าจับเจ้าปีศาจร้ายตนนั้นได้เมื่อไร ข้าจะยกให้เจ้าจัดการให้สาแก่ใจเลย"

"ที่ฉันถามหมายถึงเรื่องพ่อของฉัน พ่อ...บริสุทธิใช่ไหม"

"แน่นอนอยู่แล้ว ต่อให้พ่อของเจ้าทำผิดเรื่องใหญ่หลวงกว่านี้ เขาก็เพียงแค่รับโทษทัณฑ์ตามกฎหมายของโลกมนุษย์เท่านั้น เมื่อตายไปแล้วทางยมโลกก็จะไม่เอาความอันใดกับพ่อของเจ้าอีก เพราะความผิดเดียวกันนี้อาจลงทัณฑ์สองหน"

อันที่จริงจงเสวียซุ่ยยังอยากอธิบายเรื่องกฎหมายในยมโลกต่อ แต่โหยวเซาจิงกลับขัดจังหวะเสียก่อน เธอลุกขึ้นมาจ้องตากับจงเสวียซุ่ยพลางถาม "ที่นายพูดมาทั้งหมดเป็นเรื่องจริงใช่ไหม"

"ที่ข้าพูดมาล้วนเป็นความจริง ข้าไม่เคยโกหกมดเท็จ!" จงเสวียซุ่ยขีดหน้าด้วยความภูมิใจในตัวเอง

"นายมาจากยมโลก แล้วปีศาจร้ายพวกนั้นก็หลบหนีมาจากยมโลกเหมือนกัน นายเป็นยมทูตที่มาตามจับปีศาจ และที่พ่อของฉันทำเรื่องร้ายๆลงไปก็เป็นเพราะโดนปีศาจร้ายพวกนั้นเข้าสิงใช่ไหม" โหยวเซาจิงยังคงถามเป็นชุด

"จริงซะยิ่งกว่าจริง" จงเสวียซุ่ยกะพริบตาปริบๆ

"นายไม่เคยเจอพ่อของฉัน แล้วรู้ได้ไงว่าเขาถูกปีศาจร้ายเข้าสิง"

"เพราะมีกลิ่นปีศาจติดตัวเจ้ามานะสิ ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เคยถูกปีศาจเข้าสิง ดังนั้นจะต้องเป็นคนรอบกายเจ้าแน่" จงเสวียซุ่ยทำจมูกพุดพิดๆ ไปทางร่างของโหยวเซาจิง "กลิ่นจางไปมากแล้ว แต่ก็ยังบอกได้ว่าเป็นเจ้าปีศาจละโมบแน่"

โหยวเซาจิงตบหน้าจงเสวียซุ่ยอย่างแรงพลางร้องว่า "นายมันโง่ลามาก!"

"ข้าลามกตรงไหน เจ้าถืออะไรมาตบข้า"

โหยวเซาจิงหน้าแดงพลางเดินถอยหลังไปสองสามก้าวก่อนจะถามต่อ

"นายมีวิธีจัดการกับพวกปีศาจร้ายนั้นหรือเปล่า"

จงเสวียชวยตอบอย่างลึงโลด "ไม่เห็นต้องถาม ปีศาจจะจอกแบบนั้น หาได้อยู่ในสายตาข้าเลย ข้ามาเพื่อจับปีศาจอยู่แล้ว กับอื่แค่ปีศาจร้ายตนสอง ตนไม่เห็นจะเป็นปัญหาสักหน่อย"

"เมื่อกั้นายบอกว่าถ้าจับมาได้จะให้ฉันจัดการ ตอนนี้นายไปจับพวกมัน มา เตียวฉันจะจัดการลับพวกมันให้เป็นหมื่นๆ ขึ้นเลย"

โหยวเซาจึงกุมมือทั้งสองข้าง บนใบหน้าผุ่ตรอยยิ้มชวนขนหัวลุก รอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าทีเพ่งผานการร้องไห้มาอย่างหนักนั้นทำเอา จงเสวียชวยอยากจะมุดกลับเข้าไปอยู่ในผนังแทบจะทันที

"ตอนนี้ข้าคงช่วยเจ้าไม่ได้เพราะข้าขยับตัวไปไหนไม่ได้ เจ้าก็เห็นไม่ใช่ เหรอ" จงเสวียชวยตอบอย่างระมัดระวัง "นอกจากนี้เจ้าอย่าคิดว่าจับปีศาจ ทีสิงในร่างพ่อของเจ้าได้แล้วจะจบนะ ยิ่งงเาก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย ของโลกมนุษย์อยู่ดี ดั่งนั้น..."

พอเหลือบไปเห็นสายตาของโหยวเซาจิงที่จ้องเขม็งอยู่ เสียงของ จงเสวียชวยกลับค่อยๆ แผ่วลงจนกระทั่งฟังไม่ได้ยิน

"นายจะบอกว่ายมทูตอย่างนายจับปีศาจร้ายพวกนี้ไม่ได้งั้นหรอ"

"ถ้าข้าขยับตัวได้ ปีศาจแค่ตนเดียวไม่คณามือข้าอยู่แล้ว แต่ข้าใน ตอนนี่..."

"เฮ้อ ถ้าอย่างนั้นจะช่วยพ่อได้ยังไงกัน นายบอกว่าจะช่วยสวรรค์ ผดุงความยุติธรรม ช่วยชาวบ้านขจัดภัยร้ายไม่ใช่หรอ มาตอนนี้จะนั่งมอง พ่อของฉันถูกปีศาจทำร้ายอยู่เฉยๆ แบบนี้เนี่ยนะ นายยังมีหน้าเรียกตัวเอง ว่าจงเสวียชวยได้อีกหรอ จงชวยกับนายไม่มีทางเหมือนกันหรอ!"

คำพูดนี้แทงใจดำจงเสวียชวยยิ่งนัก เขาเบิกตากว้างแล้วพูดว่า "ได้ ข้า จะแสดงให้เจ้าเห็นเองว่าข้าไม่ได้ทำให้ชื่อของท่านจงชวยเสื่อมเสีย แต่เจ้าต้อง ช่วยข้าเรื่องหนึ่ง"

"ว่ามา!" ขอเพียงแต่ช่วยพ่อได้ โหยวเซาจิงยินดีทำทุกอย่าง

"เจ้าช่วยข้าหาที่อยู่ของเจ้าปีศาจร้ายนั้น แล้วข้าจะช่วยเจ้าคิดหาวิธี

20 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

จัดการกับมันเอง"

"มันลึกลับอยู่ในตัวพ่อของฉันไม่ใช่เหรอ"

"มันจะยอมติดคุกเป็นเพื่อนพ่อของเจ้าซะที่ไหนกัน ข้าว่ามันหนีไปเรียบร้อยแล้วล่ะ หรือถ้ามันลึกลับอยู่ตลอดเวลา ตอนนั้นมันคงจะเริ่มรวมร่างกับพ่อของเจ้าแล้ว ดีไม่ดีตอนนี้อาจกำลังคลุ้มคลั่งอยู่ก็ได้ เขาเป็นว่าเจ้าช่วยข้าหามันให้เจอ ส่วนข้าจะช่วยเจ้าหาวิธีจัดการกับมัน หาไม่แล้วภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ข้าเองก็คงจะทำอะไรไม่ได้"

โหยวเซาจึงไม่พูดอะไรต่อ เริ่มไตร่ตรองอย่างเงียบๆ ส่วนจงเสวียชุยก็รอคำตอบอย่างเงียบๆ เช่นกัน ไม่นานนักเด็กสาวจึงพยักหน้าตอบรับอย่างแข็งขัน

"ว่ามา บอกมาเลยว่าคุณต้องทำยังไง"

"เข้าไปล้างหน้าล้างตาก่อนเถอะ"

"ทำไม ทำแบบนี้มีประโยชน์อะไร"

"หน้าตาของเจ้าในตอนนี้อมเหม่ออย่างกับแมว ดูได้ซะที่ไหนกัน"

"...แล้วทำไมไม่รีบบอกเล่า!"

จงเสวียชุยก็ไม่ว่าจู้ได้ว่าหลังจากปีศาจร้ายตนนั้นลึกลับพ่อของโหยวเซาจึงแล้ว ตอนนี้อย่างไรใครที่ไหน ดังนั้นจึงได้แต่แนะนำโหยวเซาจึงให้ลองคิดดูว่าก่อนที่จะเข้าคุกได้ติดต่อหรือให้ความสนทนากับใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่สนิทที่อาจก่อปัญหาได้ และคนที่ร่วมกระทำ ความผิดกับพ่อของเธอ เช่นนี้แล้วโอกาสที่จะหาพบก็จะมีมากขึ้น

แต่ปัญหาก็คือโหยวเซาเองก็ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้พ่อต้องถูกจับขังเงินหนัก ในเวลาแบบนี้ไม่เพียงตัวจงเสวียชุยจะจับต้นชนปลายไม่ถูก แม้แต่ตัวโหยวเซาเองก็ยังรู้สึกมืดแปดด้านเช่นกัน ไม่รู้ว่าปกติพ่อของเธอจะติดต่อกับใครที่ไหนบ้าง หลังจากหนีอยู่ครึ่งค่อนวัน เธอจึงตัดสินใจจะไปสอบถามบรรดาพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย

ตั้งแต่เกิดเรื่องคุณลุงคุณป้าที่ปกติแวะมาหาเป็นประจำก็หายไปไม่เห็นแม้แต่เงา ส่วนแม่แท้ๆ ตั้งแต่หย่ากับพ่อก็ไม่เคยถามไถ่เรื่องของพ่ออีกเลย

โหยวเซาจึงไตร่ตรองอยู่ครู่ใหญ่จึงพบว่าคนที่เธอพอจะไปสอบถามได้ก็มีแต่แม่เลี้ยงเท่านั้น

แม่เลี้ยงของโหยวเซาจึงอายุน้อยกว่าพ่อสิบกว่าปี จัดได้ว่าเป็นสาวสวย ทันสมัยคนหนึ่งเลยก็เดียว ตั้งแต่แต่งงานกับพ่อมาตลอดเจ็ดปี ความสัมพันธ์ของโหยวเซาจึงกับแม่เลี้ยงก็เป็นแบบต่างคนต่างอยู่ เหมือนที่ว่กันั้นว่าน้ำบ่อไม่อยู่กับน้ำคลอง ดังนั้นเมื่อโหยวเซาจึงต้องไปหาแม่เลี้ยงเพื่อถามไถ่เรื่องราวของพ่อ เด็กสาวกลับรู้สึกราวกับว่าต้องไปคุยกับคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันมาก่อนเสียอย่างนั้น

"เฮ้อ ก็แค่ไปถามเท่านั้นเอง" โหยวเซาจึงพูดกับตัวเองพลางถอนหายใจ ตัดสินใจไปถามเรื่องราวกับแม่เลี้ยงให้กระจ่าง ถึงแม้ในใจจะไม่อยากไปก็ตาม

โหยวเซาจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดหมายเลขที่คุ้นเคย หลังจากเสียงเรียกดังขึ้นไม่นานก็มีเสียงชายหนุ่มคนหนึ่งดังมาตามสาย

"เซาจิง เธอสบายดีใช่ไหม หลายวันมานี้ทำไมไม่รับสายฉันล่ะ แล้วตอนนี้เธออยู่ที่ไหน ตอนนี้เธออยู่กับลูกพี่ลูกน้องของฉันหรือย้ายไปอยู่กับแม่ของเธอแล้ว ต้องให้ฉันไปเยี่ยมหรือเปล่า"

"ไม่เชียว" ได้ยินเสียงคู่สนทนาพูดคุยด้วยอย่างสนิทสนม โหยวเซาจึงเริ่มรู้สึกอยากร้องไห้ ลำคอแห้งผาก ก่อนจะพูดออกไปว่า "ฉันไม่เป็นไรหรอก ตอนนี้ฉันอยู่ห้องที่เมื่อก่อนตาเคยอยู่พอดีช่วงนี้ฉันยุ่งๆ เรื่องย้ายบ้านเลยไม่ได้เปิดเครื่องไว้"

ไม่เชียวเจียบไปลักพักก่อนจะถามต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ลูกพี่ลูกน้องของฉันไม่ยอมให้เธออยู่ด้วยใช่ไหม เดี่ยวฉันไปคุยกับเขาเอง เรื่องมาจนปานนี้แล้ว"

"เปล่าหรอก ไม่เชียว ฉันต่างหากที่ไม่อยากอยู่กับเขา ตอนนี้ฉันสบายใจมากเลยนะที่ได้อยู่เจียบๆ คนเดียว"

ชายหนุ่มหัวเราะ "เธอก็เป็นชะอย่างนี้ อยู่ตัวคนเดียวขาดเหลืออะไรหรือเปล่า อยากให้ฉันช่วยอะไรมั๊ย ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกมาได้เลย ฉันรู้"

28 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 1

ดีว่าแม่ของเธอหรือลูกพี่ลูกน้องของฉันฟังไม่ได้สักคน"

โหยวเขาจึงอดสะทอนใจไม่ได้ คำพูดแบบนี้ที่จริงควรจะออกมาจากปากญาติสนิทของเธอเองมากกว่า แต่ที่ไหนได้ คำพูดแสดงความห่วงใยเช่นนี้กลับออกมาจากปากของโม่เซียวที่ไม่ได้เป็นญาติอะไรกับเธอเลย ในใจของเด็กสาวในตอนนั้นบอกไม่ถูกว่ารู้สึกเช่นไร ได้แต่เอามือปิดปากซะอั้นให้ น้ำตาไหลผ่านสองแก้ม

ปลายสายก็ตกอยู่ในความเงียบเช่นกัน จนเมื่อโหยวเขาจึงสงบสติอารมณ์ได้ถึงไต้ยีนโม่เซียวถามว่า "ว่าแต่เธอโทรหาฉันมีเรื่องอะไรหรือเปล่า มีอะไรก็บอกมาได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ"

"รู้หรือเปล่าว่าตอนนี้ลูกพี่ลูกน้องของนายพักอยู่ที่ไหน"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)